

Afventer forsiden

Andreas Pinstrup Jørgensen

Medejer

196 sider

Gyldendal

Symbolisk for titlen og bogen, er omslaget lysegrønt; såfremt det stadig er håbets farve, så afspejler farven de drømme og ambitioner som bogens forfatter har om medarbejdereje af danske virksomheder.

Han mener, at det netop er i et land som Danmark, landbrugslandet med den lange historie for andelsbevægelser og medarbejdereje, at vi halter noget bagefter de lande, vi normalt sammenligner os med.

"Halter bagefter" er en pudsigt vending at bruge. For så bliver udgangspunktet jo, at vi er forkert på den ved at have indrettet vor virksomhedskultur, som vi har. Men ok.

Forfatteren argumenterer godt for sin sag. Og kommer med mange gode motiver til, at det vil være en god idé med medarbejdereje.

Og henviser til eksempler som hedengangne Bryggeriet Stjernen, Arbejdernes Fællesbageri og Arbejdernes Ligkistemagasin. Som dog ikke klarede det, og det har så sin egen historie.

Er også en del i udlandet, f.eks. i Storbritanien, USA og Italien, for at hente "beviser" på, at medarbejdereje fungerer, og at det øger folks produktivitet, arbejdsglæde og ansvar for virksomheden. Og at eksempelvis den konservative David Cameron var med til at skabe initiativer, der kunne lette overgangen for virksomhederne til at blive medarbejderejet.

Og vel at mærke skal medarbejderindflydelse gå hånd i hånd med medarbejderejet. Ellers vil det gå lige så skidt som ovenfor nævnte virksomheder endte dagene.

I de forløbne årtier, skriver forfatteren, har store dele af fagbevægelser været meget tilbageholdende med medarbejdereje.

Herjemme er vi glade for forbrugerejede selskaber, såsom pensionselskaber og elselskaber.

Anders Pinstrup Jørgensen håber med sin bog bl.a., at politikerne vil kunne se medarbejdereje som en mere krisesikker økonomi via mere kriseresistente virksomheder.

Og at der åbnes mulighed for, at medarbejdere lettere kan købe sig ind i lukningstruede virksomheder,

Undersøgelser fra Storbritanien, som politikere og sundhedsmyndigheder herhjemme vil kunne bruge, er at medarbejdere på lavere instanser som f.eks. receptionister uden den store magt og anerkendelse, har større helbredsmæssige udfordringer end f.eks. kontorchefen, der ryger lige så meget, men som har mere magt og anerkendelse.

Sundhedsstyrelsen herhjemme har bl.a. refereret til, at ansatte nederst i lønhierarkiet har en tre gange højere risiko for at dø end de i toppen.

Det burde jo være en oplagt anledning til at lave ting om med det samme. Men omvendt peger Andreas Pindstrup Jørgensen på ting, der indikerer, hvorfor man måske ikke er specielt tilbøjelige til at ændre samfundet mod medarbejdereje - OG indflydelse.

I den sammenhæng referer han til pengenes magt, kommer ind på lighed kontra ulighed, og at mulighederne for nogen er helt uden for rækkevidde i et land, hvor nogle befolkningsgrupper har vildt mange flere penge end andre. Men at det er i USA.

Spørgsålet er, om det ikke også forholder sig sådan herhjemme, og at det i den store, universelle sammenhæng er derfor, at tiden er løbet fra medarbejderindflydelse herhjemme.

Og - ØNSKER folk i Danmark at påtage sig et ansvar - for good and for worse. Er tiden moden til større medarbejderindflydelse, er vi foran, eller er vi bagud, som forfatteren skriver.

En fin debatbog og udmærkede betragtninger om tilstande på området i ind- og udland. Rigtig godt skrevet, med mange nuancer og enormt mange kildehenvisninger.